

Sygn. akt II K 48/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Władysław Kizyk

Protokolant: staż. S. P.

po rozpoznaniu sprawy skazanego **M. C.**

z urzędu

w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego i stwierdzenia niewłaściwości

na podstawie art. 572 k.p.k., art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k.

postanawia

1. umorzyć postępowanie o objęcie wyrokiem łącznym kary jednostkowej orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 22 kwietnia 2002 r., sygn. akt (...)wobec skazanego M. C., syna Z. i T., urodzonego (...) w E.;
2. w pozostałym zakresie stwierdzić swą niewłaściwość i sprawę o wydanie wyroku łącznego przekazać według właściwości do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu;
3. kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 maja 2016 r. Dyrektor Zakładu Karnego w S. zawiadomił, iż wobec skazanego M. C. zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, gdyż aktualnie w/w wprowadzono do wykonania kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawach(...),(...)i (...) (wniosek, k. 2).

Sąd Okręgowy z urzędu ustalił, że M. C. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 22 kwietnia 2002 r., sygn. akt(...)na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – która została wykonana w całości, natomiast ostatni wyrok skazujący został orzeczony wobec M. C. przez Sąd Rejonowy w Elblągu w dniu 18 marca 2016., sygn. akt (...) (karta karna, k. 37-38).

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności podnieść należy, że z dniem 01 lipca 2015 r. zmieniła się treść redakcji przepisów regulujących zasady wymiaru kary łącznej. Kolejna nowelizacja tych przepisów weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016 r. Zgodnie z art. 85 § 1 kodeksu karnego, Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w § 1.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015r. poz. 396), nowych regulacji w zakresie kary łącznej nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie znowelizowanych przepisów, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dacie 01 lipca 2015 r.

Ostatni wyrok skazujący orzeczony wobec skazanego M. C. zapadł po dniu 01 lipca 2015 r., dlatego też Sąd rozpoznając niniejszą sprawę zastosował obowiązujący aktualnie porządek prawny.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 i 2 k.p.k., jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu, przy czym jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, to wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu.

Sąd Okręgowy w Elblągu rozważając w przedmiotowej sprawie istnienie warunków do wydania wyroku łącznego, w oparciu o powołane powyżej orzeczenia, jakie zapadły w stosunku do skazanego M. C., doszedł do przekonania, że skazanie wynikające z wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 22 kwietnia 2002 r., sygn. akt (...) nie może zostać objęte wyrokiem łącznym ze skazaniami wynikającymi z wyroków Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawach o sygn.(...)i (...) – które aktualnie zostały wprowadzone do wykonania (k. 22)

W pierwszej kolejności wypuklić należy, że w art. 85 § 2 k.k. stanowi się, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec tego kara łączna może zostać orzeczona na podstawie kar jednostkowych, kary jednostkowej i kary łącznej oraz wszelkich możliwych modalności relacji między tymi karami, z zastrzeżeniem, że stanowiące podstawę orzeczenia kara lub kary jednostkowe bądź też kara lub kary łączne „podlegają wykonaniu”. Prima facie nie mogą stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara lub kary jednostkowe niepodlegające wykonaniu oraz kara lub kary łączne niepodlegające wykonaniu. W ten sposób ustawodawca określił negatywną przesłankę wymiaru kary łącznej, przesądzając, że nie orzeka się kary łącznej na podstawie kary lub kar jednostkowych, bądź też kary lub kar łącznych spełniających przesłanki określone w art. 85 § 1 k.k., jeżeli nie podlegają one wykonaniu.

Wobec tego, że kara 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 22 kwietnia 2002 r., sygn. akt (...) została już wykonana w całości z dniem 22 grudnia 2004 r., nie może ona stanowić podstawy wymiaru kary łącznej. Tym samym w tym zakresie Sąd Okręgowy w Elblągu postanowił o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Sąd Okręgowy w pełni podziela prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że „...każdy sąd rozpoznający sprawę o wydanie wyroku łącznego zobowiązany jest, na podstawie art. 572 k.p.k. do umorzenia postępowania zawsze wówczas i w takim zakresie, w jakim stwierdzi brak warunków do wydania wyroku łącznego. Rzecz jasna, jeżeli to sąd wyższego rzędu stwierdzi brak warunków do połączenia wyroku tego sądu z wyrokami sądów niższego rzędu, to ocena właściwości rzeczowej do dalszego prowadzenia sprawy o wydanie wyroku łącznego uzależniona będzie od etapu rozpoznania sprawy. Jeśli nastąpi to w toku przygotowania do rozprawy, znajdzie zastosowanie art. 35 § 1 k.p.k., przy czym postanowienie o przekazaniu sprawy innemu sądowi, poprzedzone być musi orzeczeniem o stosownym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego (choćby miało to nastąpić w jednym postanowieniu). Postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi niższego rzędu, w omawianym układzie procesowym, jest wszak wyłącznie następstwem uznania, że wyrok sądu wyższego rzędu nie spełnia warunków do objęcia go wyrokiem łącznym z wyrokami sądów niższego rzędu, a procesowym tego wyrazem jest umorzenie postępowania w tym zakresie” (patrz: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 20.12.2006 r. w sprawie I KZP 32/06, publ. w OSNKW 2007/1/3). Podobnie także wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z 31.03.2010 r. w sprawie II AKz 147/10 publ. KZS 2010/6/83 stwierdzając, iż „gdyby sąd wyższego rzędu w toku rozprawy stwierdził, że jego wyrok nie spełnia warunków do orzeczenia kary łącznej z innymi karami orzeczonymi wyrokami sądów niższego rzędu, a spełniają te warunki poszczególne wyroki sądów niższego rzędu, to powinien o tym rozstrzygnąć merytorycznie. Jako sąd wyższego rzędu nie mógłby uchylić się od rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, gdyż art. 569 § 2 k.p.k. nie uchyla obowiązku przewidzianego w art. 35 § 2 k.p.k. Tylko ten bowiem przepis uprawnia sąd wyższego rzędu do przekazania sprawy, która znalazła się już w stadium rozprawy, innemu sądowi z

powodu stwierdzenia właściwości rzeczowej sądu niższego rzędu. Inaczej natomiast właściwość rzeczowa do wydania wyroku łącznego przez sąd wyższego rzędu kształtuje się w sytuacji, gdy w ramach przygotowania do rozprawy sąd ten stwierdzi brak warunków do połączenia swojego wyroku z wyrokami sądów niższego rzędu i w konsekwencji przekaże sprawę sądowi niższego rzędu” Przytoczyć jeszcze należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie wyrażone w postanowieniu z dnia 20.04.2006. r. w sprawie II AKz 106/06 publ. KZS 2006/4/44, w którym tenże sąd stwierdził, iż, gdy okazało się, że postępowanie o wyrok łączny obejmujące skazanie także przez sąd okręgowy podlega umorzeniu, a do połączenia zostają wyroki sądów rejonowych, trafnie postąpiono umarzając postępowanie o wyrok łączny i przekazując sprawę według właściwości odpowiedniemu sądowi rejonowemu (art.35 § 1 i 569 § 1 k.p.k.). Odmienne postąpienie skutkowałoby wydaniem wyroku łącznego przez sąd niewłaściwy rzeczowo i miejscowo (art.569 § 2 k.p.k.).

Mając więc na uwadze powyższe Sąd Okręgowy postanowił jak na wstępie.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa.